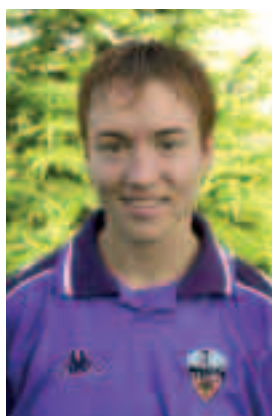

Una agramuntina a l'elit de l'handbol femení

Com tothom sap l'Estel és filla del Gerard Gatell, un futbolista i entrenador professional que, un cop retirat, es va establir a la nostra Vila donat que la seva esposa, la Carme Novell, n'era filla. El Gerard va ser l'impulsor de l'Escola de Futbol agramuntí que encara avui porta el seu nom.

L'Estel va practicar diversos esports. En la foto inferior la podem veure amb un equip de futbol sala de l'institut.

D'esquerra a dreta, drets: Xavier Herbàs (entrenador), Sílvia Querol, Núria Sàez, Anna Martorell, Lourdes Esteve, Tomàs Avila (professor). Ajupides: Dolors Ribalta, Estel Gatell i Cristina Xandre.

Després d'una pila d'anys dins de l'elit de l'handbol femení l'Estel Gatell ha decidit posar punt i final a la seva trajectòria esportiva, amb tan sols 29 anys i en plenitud de facultats físiques. Des de SIÓ ens vam plantejar fer-li un petit homenatge mitjançant una entrevista. Una entrevista durant la qual ens ha anat explicant la seva trajectòria esportiva: des dels seus començaments amb l'handbol agramuntí, fins assolir la Divisió d'Honor, que és la màxima categoria dins d'aquest esport i en què ha militat les vuit darreres temporades, passant també per la Selecció Catalana d'Handbol.

– Com van ser els teus inicis dins del món de l'esport? Hi va

tenir a veure alguna influència del teu pare?

– Val a dir, en primer lloc, que ja de ben petita era molt inquieta. El perfil tipus d'aquests infants que es mouen molt i no poden parar mai. Sigui pel motiu que sigui, sempre m'ha agradat molt l'esport. I pel que fa a la possible influència del meu pare, en tot cas ve donada pel fet que ell tenia el gimnàs Gènesi aquí a Agramunt, i jo hi anava a fer taekwondo i rítmica. Fora del gimnàs, però, també feia bàsquet, futbol sala i handbol.

– I finalment et vas decantar per aquest darrer?

– Sí, potser pequer llavors aquí tenia més projecció. Els dissabtes al matí fèiem com una mena d'estades esportives a la vila, en què es practicaven diversos esports. Però l'handbol és el que em va enganxar més, potser perquè era el que més practicàvem. Recordo que érem una bona colla de noies de la meua edat amb els quals vam començar a jugar juntes.

– Quan temps jugues amb l'handbol agramuntí?

– Hi vaig estar fins als 14 anys. De fet, com a federada només hi vaig jugar un any. Recordo que quan tenia 12 anys, va venir a la nostra Vila el Gerard Lasiera –director

tècnic del club amb què he jugat fins ara– a fer unes proves aquí a Agramunt per escollir algunes joves promeses. Aquestes proves també les va fer en altres poblacions, i totes les noies seleccionades anàvem a entrenar a Tàrrega un dia a la setmana amb el mateix Gerard Lasiera, que venia expressament de Lleida. Els entrenaments es basaven en proves físiques, més que en qüestions tècniques.

Això era l'any 1989. Ho recordo perfectament perquè al maig d'aquest any es va morir el meu pare, i un mes després va ser quan em van seleccionar per anar a entrenar a Tàrrega. Per tant, el pare no va poder veure el meu progrés esportiu. Segur que n'hauria estat orgullós i que m'hauria aconsellat en moltes coses, però no va poder ser.

– I quan marxés cap a Lleida i en quin equip?

– Va ser l'any 1991, quan tenia 14 anys i feia primer de BUP. El Gerard Lasiera havia seguit la nostra progressió durant el parell d'anys que ens havia entrenat a Tàrrega, i ens va convèncer d'anar a Lleida per intentar fer un equip federat. El primer any hi anàvem tres cops per setmana, a partir de les cinc de la tarda, en sortir de l'institut. ▶

Els seus començaments amb l'handbol agramuntí. D'esquerra a dreta, al darrere: Núria Martorell, Montse Alsina, Sílvia Querol, Romina Borges, Estel Gatell, Quique Lacasa (entrenador), Rosa Serra, Mariona Martorell, Imma Cobero. Assagudes: Teresa Espinal, Verònica Huguet, Blanca Riera, Dolors Alòs i Elena Cornellana.

L'Associació Lleidatana d'Handbol celebrant la classificació per jugar la Copa de la Reina. L'Estel és la que porta el número 10.

– Sempre has estat al mateix equip?

– Sí. Tot i que no va ser fins a l'any següent quan ens vam poder federar i vam quedar constituïdes com Associació Lleidatana d'Handbol.

– En quines categories has militat?

– Vaig començar en la categoria cadet, després juvenil i, finalment sènior. Quan jugava a juvenil, però, tota la nostra fornada disputàvem doble partit. El dissabte amb les juvenils i el diumenge ho fèiem amb les sèniors. La veritat és que la progressió va ser molt ràpida. Vam pujar una categoria cada any fins arribar a Primera Nacional. En aquesta categoria

hi vam estar quatre anys, fins assolir la Divisió d'Honor.

– I això vol dir competir a nivell estatal!

– Sí. Des de Primera Nacional ja es competeix a nivell estatal. Es tracta d'una categoria forta, en què es divideix l'estat espanyol en quadrants per tal de facilitar els desplaçaments. Després, a la Divisió d'Honor, els desplaçaments ja són per tot l'estat sense distinció. Val a dir que a la Divisió d'Honor moltes temporades tan sols hi ha hagut aquest equip lleidatà en tot Catalunya.

– La competició és totalment "amateur" o bé és remunerada?

– L'handbol no és que sigui precisament un esport de masses, i concretament l'handbol femení encara menys. El club feia mans i mànigues per buscar patrocinadors i nosaltres n'érem conscients. Vaig estar jugant durant molt de temps sense cobrar absolutament res. Fins i tot els quatre anys en què vam estar a Primera Nacional, que entrenàvem cinc dies a la setmana. En arribar a la Divisió d'Honor va canviar una mica. El club va creure oportú fitxar dues jugadores ucraïneses que, evidentment, van venir cobrant. Llavors a la resta se'ns va donar una quantitat simbòlica. Aquesta quan-

titat, amb els anys, va anar augmentant progressivament fins assolir un sou que, sense ser res de l'altre món, sí que et compensava en part l'esforç i la dedicació que comportava aquesta categoria. Ara bé, si n'haguéssim hagut de viure malament rai.

– Quins títols has aconseguit?

– La veritat és que no massa. L'ascens a la Divisió d'Honor ja és un èxit molt important, jo diria que sense precedents en un equip lleidatà. Després, al tercer any d'estar en aquesta categoria, ens vam classificar per disputar la Copa de la Reina, que es va celebrar a València. També vaig jugar la Lliga dels Pirineus. És una competició que se celebra a la pretemporada entre equips catalans i francesos, i que vam guanyar l'any passat.

Hi ha equips amb un pressupost molt més elevat que poden aspirar a classificar-se per jugar competicions europees, però el nostre és un club gairebé familiar amb pocs recursos i potser el plantejament que es va fer de bon principi tampoc no va ser el més adequat. Però, vaja, em sento molt contenta del que he pogut assolir. Penso que és una proesa que un grup de noies de les comarques de Lleida, com a base de l'equip, s'hagin pogut mantenir a la Divisió d'Honor durant nou temporades ininterrompudes.

Voldria remarcar que en aquest equip i també amb la selecció catalana, vaig coincidir amb una altra agramuntina, la Marta Pérez, que ha estat jugant a un gran nivell.

– Quan temps dedicaves a entrenar?

– Entrenàvem dues hores diàries des del setembre fins al

A Corea del Nord amb la Selecció Catalana.
D'esquerra a dreta: Toni Gerona (seleccionador), Estel Gatell, la també agramuntina Marta Pérez, i Núria Ramon (Tàrrega).

L'Estel efectuant un espectacular tir a porta, amb l'equip de l'Associació Lleidatana d'Handbol amb qui ha jugat durant setze anys.

– Quina era la teva posició al camp?

– Jugava de pivot. És una posició diferent a totes les altres, perquè has de jugar d'esquena a la porteria intentant facilitar el joc de les companyes i fer bloqueigs. És una posició en la qual sempre m'hi he trobat molt bé i d'aquesta manera he pogut rendir al màxim. També vull dir que ha estat un orgull poder ser la capitana de l'equip. Més que per una satisfacció personal, pel compromís que això ha comportat amb les companyes i el grau d'implicació i de reivindicació quan calia.

– Parla'ns de la teva participació a la Selecció Catalana Absoluta.

– Hi he participat des de la temporada 2002-03 fins ara. Recordo perfectament que vaig acceptar molt contenta la proposta que em va fer el Toni Gerona que durant aquests anys ha estat el seleccionador femení català i que, per cert, ara és el segon entrenador del Barça, darrere el Xesco Espar.

En ser selecció catalana, evidentment no podíem competir a nivell federat, però vam disputar una colla de partits. El primer va ser contra Japó, després contra Islàndia, Angola i Suècia, tots aquests els vam jugar aquí a Catalunya. De tots en guardo molts bons records, però el que va ser realment impressionant fou el torneig que vam anar a disputar a Corea del Nord. Com tots sabeu, és un país comunista. Són molt tancats i amb unes mesures de seguretat típiques dels països totalitaris. Durant els quinze dies que hi vam ser, sempre ens van acompanyar dues guies que no ens van deixar en cap moment. A nivell

esportiu, ens vam enfrontar, en forma de lligueta, contra dos equips amfitrions Corea A i B, Hong-Kong i la Xina. Va ser una experiència inoblidable.

– I tot això ho has anat compaginant amb els estudis?

– Sí, he estudiat INEF. He gaudit molt competint amb aquest esport, però evidentment havia de pensar en el futur. He passat moments durs, perquè ho he hagut de combinar amb entrenaments, concentracions, partits, desplaçaments... i això, a la llarga, cansa. Però, vaja, també me n'he sortit. En acabar la carrera em vaig apuntar a les llistes d'interinatge, i aquí sí que puc dir que sempre he tingut sort, perquè m'ha tocat llocs relativament propers i això m'ha permès poder continuar entrenant.

– I si, com dius, t'ho podies combinar, perquè decideixes plegar?

– Hi han diferents factors. El que he comentat abans del lligam que comporta l'esport d'elit. No pots fer una vida "normal" com la resta de la gent. I evidentment també n'hi ha d'esportius. Fa un parell d'anys que es va canviar l'entrenador, el qual va fitxar una pivot nova que és la que feia jugar habitualment. Jo vaig passar a ser la vuitena jugadora i quan sortia al camp sempre ho feia de defensa, una posició en què no m'hi trobava bé. Això si t'ho fan quan comences, t'intentes adaptar, però en aquestes alçades de la meua carrera esportiva difícilment podia canviar. Quan has estat tants anys en un equip donant-ho tot amb cos i ànima, i arriba un moment en què no et sents valorada, reflexiones i penses que el millor és deixar-ho, tot

La temporada passada van guanyar la Lliga dels Pirineus. L'Estel va rebre la copa com a capitana de l'equip.

Durant un viatge a Mèxic amb la seva parella.

i que és una decisió difícil de prendre.

I ja que parlem d'entrenadors, m'agradaria ressaltar que dels tècnics amb què he conviscut al vestidor, guardo un record especial del Jordi Rubí, perquè ens tractava com a jugadores i persones i volia un projecte de futur seriós per al club.

- De la teva trajectòria esportiva, què destacaries com a més positiu?

- Moltes coses! Tot i que també passes mals moments, el cert és que he gaudit molt. Tot l'esforç dedicat l'he vist recompensat amb escriure. El companyerisme, el compromís... els viatges!

I ara, en el moment de la retirada, és quan em sento més valorada. La Paeria de Lleida em va fer una recepció. Ara, el dia 10 d'aquest mes de novembre, la Federació Catalana d'Handbol em lliurarà la "Insígnia d'argent" per la meua trajectòria esportiva. També notes el caliu d'alguns mit-

Una foto familiar amb la seva mare, àvia, germanes i nebots.

jans de comunicació. I, sincerament, em fa molta il·lusió aquesta entrevista a SIÓ. M'omple d'orgull sentir-me valorada a casa meua, a la meua vila. I molt més en el meu cas, donat que vaig ser la primera jugadora que va marxar a jugar a fora, la qual cosa es podia interpretar com una "traïció".

- I com a negatiu?

- Mira, referent al nostre club trobo que les coses no s'han fet prou bé. Hi he trobat a faltar una millor planificació, més ambició... Penso que les coses s'haguessin pogut fer d'una altra manera. Com a capitana he hagut de passar situacions bastant penoses per defensar els interessos del col·lectiu. Em sap greu dir-ho, però això és el que més m'ha dolgut.

- Actualment estàs desvinculada totalment de l'handbol?

- A nivell competitiu, sí. Tot i que no fa gaire vaig tenir una nova experiència. Vaig fer els comentaris tècnics al programa "El Marcador" de la televisió lleidatana. M'ho vaig passar molt bé i vam quedar de repetir-ho en propers partits.

- I en un futur hi tornaràs?

- M'agradaria provar la faceta d'entrenadora. Crec que reuneixo les condicions necessàries per intentar-ho. Si no ho fes, sempre pensaria que és una qüestió que em quedaria pendent amb mi mateixa.

Si una cosa s'ha evidenciat al llarg d'aquesta entrevista, és que l'Estel Gatell parla clar, sense embuts, i diu el que pensa. Es lamenta que l'handbol femení estigui tan poc valorat a casa nostra, cosa que ho corrobora la poca afluència de públic als partits i el poc ressò en els mitjans de comunicació. Diu que hi ha països, com el cas de Suècia, on aquest esport està molt més considerat, ja que tenen una altra cultura esportiva.

De totes maneres se sent satisfeta del que ha assolit, perquè no és fàcil arribar a la Divisió d'Honor, i menys mantenir-s'hi durant tants anys. Ens comenta que ha hagut de lluitar molt, però que difícilment ho hauria aconseguit sense el suport de la seva família, especialment el de la seva mare que l'ha tingut al costat en tot moment. ■